

60 LAT SCENY POLSKIEJ W JELENIEJ GÓRZE



Teatr Jeleniogórski  
Scena Dramatyczna im. C. K. Norwida

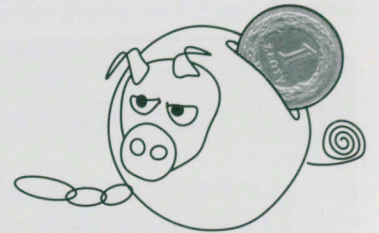
Aleksander Fredro



Dożywocie

„Złoto, złoto”,  
Tego tylko każdy taknie;  
A ten, komu go zabraknie,  
Niech się wstydzi, niech ucieka,  
świat już nie zna w nim człowieka.

Wkrótce, wkrótce, pięknie, ładnie,  
Kapitalik mi przypadnie-  
Procenciki rosnać będą,  
A jak wiele, nikt nie zgadnie.



**Dożywocie** (wg Słownika języka polskiego PWN)  
umowa, na podstawie której właściciel nieruchomości, w zamian za przeniesienie prawa jej własności, zastrzega dla siebie, dla małżonka lub innych osób bliskich prawo do dożywotniego utrzymania; majątek, dochód, utrzymanie, prawnie zapewnione do końca życia.

Rok temu przepisałem dom na Pana Kowalskiego. W zamian pan Kowalski wypłacał mi co miesiąc rentę. Miałem zapewnione utrzymanie do końca moich dni. W zeszłym miesiącu potrzebowałem jednak pilnie większej gotówki. Zdecydowałem się sprzedać moją dożywotnią rentę Romanowi. Roman będzie teraz dostawał comiesięczną rentę od pana Kowalskiego. Do końca mojego życia.

Pójde, pójde, wydrę z gardła,  
Co? Gdzie? Komu? Mniejsza o to,  
Byle złoto! Byle złoto!

# Teatr Miejski

w Jeleniej Górze

**Dnia 29. VIII. 1945**

**Uroczyste otwarcie pierwszego Teatru Polskiego  
na Dolnym Śląsku**

**PREMIERA!**

**PREMIERA!**

# ZEMSTA

Komedia ALEKSANDRA FREDRY w 4 aktach - 5 odsłonach

Reżyser . . . . .	Stefania Domańska
Dekorator . . . . .	Smuczek Kazimierz
Kostiumy . . . . .	Halina Hołubiec
Efekty świetlne . . . . .	Toczyłowski-Wieczorek

Początek punktualnie o godzinie 18-tej  
Po 3-cim dzwonku wstęp na salę wzbroniony

Bilety w cenie od 5 do 15 zł. do nabycia codziennie  
w kasie teatru od 10-12 i od 14-tej do 18-tej

<b>Dnia 30. 8. 1945</b>	<b>ZEMSTA</b>
<b>„ 31. 8. 1945</b>	<b>ZEMSTA</b>
<b>„ 1. 9. 1945</b>	<b>ZEMSTA</b>
<b>„ 2. 9. 1945</b>	<b>ZEMSTA</b>

Początek przedstawień punktualnie o godzinie 18-tej

60 lat temu.....

*Zemstą* Fredry zainaugurowano działalność Teatru w Jeleniej Górze. W lipcu 1945 dotarła tutaj Stefania Domańska z grupą swoich młodych aktorów i adeptów z Rzeszowa (byli wśród nich m.in. Kazimierz Dejmek i Adam Hanuszkiewicz). Na polecenie Polskiego Związku Zachodniego mieli zorganizować teatr na - jak mówiono do niedawna - Ziemiach Odzyskanych. Najpierw wskazano im Legnicę, potem - Wrocław. Wojewoda wrocławski zgodził się na Jelenią Górę. Warunkiem było ekspresowe przygotowanie przedstawienia na I Zjazd Przemysłowcy Ziem Zachodnich.

Stefania Domańska tak opowiadała po latach o przyjeździe do Jeleniej Góry: „(...) przeżyłam szok. Po tych trupach miast, przez które przejeżdżaliśmy, nagle znaleźliśmy się w wytwornym, czystym, zachodnioeuropejskim miasteczku nie tkniętym wojną. Panowie w wyłatanych, schludnych ubrankach chodzili ze szpikulcami i nabijali opadłe liście, gdzie nigdzie leżące papiery, zamiatali ulice. Weszliśmy do teatru. Gdy zobaczyłam te sale, tę czystość, gdy ujrzałam cichuteńko przesuwającą się obsługę - tam nadal wszystko trwało - przeżyłam ogromne wzruszenie.” Ignacy Machowski zapamiętał inne szczegóły: "Gdyśmy weszli po raz pierwszy do teatru, poczułem się jak w bajce. W recepcji był ogromny dywan, bardzo piękny, z sufitu zwisał ogromny kandelabr, a na dywanie stał duży, okrągły, inkrustowany stół, na ścianach wisały rogi i trofea myśliwskie. (...) Były też rzeczy opery berlińskiej, pozaszywane w dużych, czarnych workach kompletne kostiumy do konkretnych oper. (...) Wykonywaliśmy wszystkie prace porządkowe i organizacyjne, a przy tym szły jednocześnie próby *Zemsty*." „(...) Przydzieliłam każdemu ze swojej gromadki pewne funkcje - wspominała Stefania Domańska - Kazio Dejmek i Adaś Hanuszkiewicz sprząkali i robili inspicjunkturę.”

Do roli Cześnika i Murarza I zaangażowano amatorów - miejscowych urzędników. Scenografię robił anonimowy Niemiec, a poprawiał ją, a właściwie „spolszczał” - bo pierwotnie przypominała jakoby pruskie zamki - Kazimierz Smuczek. Anonimowi pozostali również niemieccy muzycy, na których narzekała Gazeta Robotnicza: „Orkiestra, złożona z Niemców (pisownia oryginalna - JW.), co prawda niezdarne wykonywała takie misteria naszych uczuć, jak Hymn Narodowy, Rotę, Polonez Szopena, ale nie wątpimy, że dyrekcja teatru dołoży starań i sił, by skompletować orkiestrę złożoną z Polaków.” Recenzenci chwaliли rolę Dejmka (Papkin), Colony-Walewskiej (Klara) i Hanuszkiewicza (Wacław).

Próby trwały niewiele ponad miesiąc. Pierwszy publiczny pokaz *Zemsty* odbył się 23 sierpnia. Oficjalna premiera i inauguracja działalności Teatru miała miejsce 29 sierpnia. „Po II gongu przed rozpoczęciem spektaklu wyszedł przed kurtynę kapitan Walden i zameldował prezydentowi Bolesławowi Bierutowi, marszałkowi Michałowi Roli-Żymierskiemu oraz ministrowi przemysłu ciężkiego Hilaremu Mincowi o uruchomieniu - zgodnie z otrzymanym rozkazem - pierwszego teatru polskiego na Ziemiach Odzyskanych.” (Andrzej Wieszczyk)

To ten sam Kapitan Walden, z którym pierwsze spotkanie tak wspominała Domańska: „Pewnego dnia przyszłam do teatru na długo przed próbą (...). Weszłam na scenę i usiadłam, nagle słyszę tupot na schodach, potem na widowni, wreszcie na schodach prowadzących na scenę i ktoś gwałtownie rozsuwa kurtynę. (...)

Siedząc na deskach sceny widzę najpierw buty wysokie, takie komiśne z wpuszczonymi do nich spodniami wojskowymi i ten ktoś pyta:

-Dyrektor Domańska (a ja byłam w szarym fartuchu, wyniosłam to od Osterwy, który mówił, że to nasz mundur, który nas odcina od normalnego naszego życia)?

-Ja - odpowiadam, >>Ja<< potraktował on jako niemieckie >>tak<<, biorąc mnie za sprzątaczkę, Niemkę.

-Frau Domańska! krzyknął.

-Ja, to ja jestem Domańska! - odpowiedziałam. I zaczęliśmy rozmawiać.

-Mam nominację na ten teatr - oświadczył na zakończenie rozmowy Walden."

Walden, związany wcześniej z Teatrem II Armii Wojska Polskiego, został drugim dyrektorem Teatru w Jeleniej Górze (Domańska pełniła tę funkcję tylko do końca września). Natychmiast też (w listopadzie) wystawił swoją *Zemstę* w reżyserii Brylińskiego, w częściowo nowej obsadzie i oprawie plastycznej. Od tamtych czasów na scenie Teatru Jeleniogórskiego pokazywano komedie Fredry 24 razy. W 1970 roku reżyserowała tu *Śluby Panieńskie* Małgorzata Dzieluska, a w 1974 *Zemstę* inscenizował Krzysztof Pankiewicz. Stefania Domańska w 1984 przygotowała jubileuszową wersję *Zemsty* na 40-lecie Teatru.

Na podstawie publikacji *Teatr w Jeleniej Górze. Materiały do historii sceny jeleniogórskiej w latach 1945-1985* opracowała J.W.

**Stefania Domańska**, aktorka, dyrektor teatrów i reżyser. Absolwentka krakowskiej Szkoły Teatralnej (1932), a po wojnie - reżyserii w Łodzi. Wychowanka Juliusza Osterwy, współpracowała też z Iwo Galem. Przed wojną grała w Krakowie i Wilnie. W czasie wojny pracowała w Białymstoku i Lwowie. W 1945 z jej inicjatywy powstał Teatr Ziemi Rzeszowskiej oraz Studio Dramatyczne, które szkoliło adeptów aktorstwa. Po krótkiej dyrekturze w Jeleniej Górze przeniosła się do Łodzi, do Teatru Wojska Polskiego pod dyktando Leona Schillera. Była kierownikiem artystycznym w Teatrze im. Bogusławskiego w Kaliszu (1952-54), potem dyrektorem Teatru Ziemi Łódzkiej (1954-55). Od roku 1959 należała do zespołu artystycznego warszawskiego Teatru Narodowego za dyr. Wilama Horzycy, a potem Władysława Dąbrowskiego, Kazimierza Dejmka i Adama Hanuszkiewicza. Cały czas reżyserowała. Zmarła wiosną 2005, w wieku 91 lat.

# ZEMSTA

komedia ALEKSANDRA FREDRY w 4 aktach  
w 5 odsłonach.

## OSOBY:

Cześnik Raptusiewicz . . . . .	Zemanek Wincenty -
Klara, jego synowica . . . . .	Colonna-Walewska Jadwiga
Rejent Milczek . . . . .	Odrawąż Antoni
Wacław, syn Rejenta . . . . .	Hanuszkiewicz Adam
Podstolina . . . . .	Ogińska Nina
Papkin . . . . .	Dejmek Kazimierz
Dyndalski . . . . .	Szpunar Jerzy
Śmigalski . . . . .	Turkiewicz Tadeusz
Perelka, kuchcik . . . . .	Machowski Igo
Murarz I. . . . .	Sobieraj Jerzy
Murarz II. . . . .	Ziobrowski Mieczysław

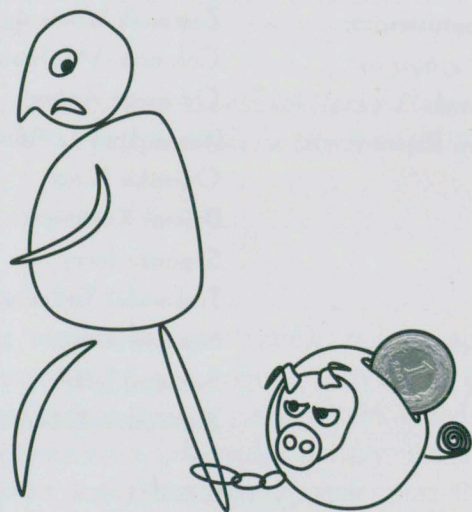
## RZECZ DZIEJE SIĘ:

odsłona 1, aktu I., akt II. i IV. w mieszkaniu Cześnika,  
odsłona 2, aktu I. w ogrodzie przy murze granicznym  
i akt III. w mieszkaniu Rejenta

Reżyser . . . . .	Domańska Stefania
Dekoracje . . . . .	Smuczek Kazimierz
Kostiumy . . . . .	Hołubiec Halina
Efekty świetlne . . . . .	Toczyłowski -Wieczorek

Aleksander Fredro

# Dożywocie



**Reżyseria:** Andrzej Sadowski

**Scenografia:** Anna Sekuła

**Muzyka:** Krzysztof Suchodolski

Premiera: 21 grudnia 2005 na Dużej Scenie

## Obsada:

LEON BIRBANCKI

Piotr Koniecznyński

DOKTOR HUGO

Bogusław Siwko

ORGON

Kazimierz Krzaczkowski

RÓZIA, córka Orgona

Magdalena Kuźniewska

ŁATKA

Tadeusz Wnuk

TWARDOSZ

Marcin Tomczak (gościnnie)

RAFAŁ LAGENA

Jacek Paruszyński

MICHAŁ LAGENA

Andrzej Kępiński

FILIP

Robert Dudzik

SŁUŻBA

Krystyna Dmochowska

Elwira Hamerska-Kijańska

Iwona Lach

**Asystent reżysera**

Robert Dudzik

**Inspicjent / sufler**

Małgorzata Własik

**Aleksander hrabia Fredro** (ur. 1793 na Podkarpaciu, zm. 1876 we Lwowie), najbardziej znany ze swoich komedii, pisał też wiersze, poematy, bajki, pamiętniki, opowiadania, aforyzmy. Jako 16-latek wstąpił do armii Księstwa Warszawskiego, z wojskiem napoleońskim brał udział w wyprawie na Moskwę, jako oficer ordynansowy towarzyszył Napoleonowi aż do jego abdykacji („Wyjechaliśmy razem, z odmiennych pobudek: Napoleon na Elbę, ja zasię do Rudek” pisał o wyjeździe z Paryża). W 1815 osiadł w Bieńkowej Wiszni, rodzinnym majątku pod Lwowem. W 1828 ożenił się z Zofią z Jabłonowskich Skarbkową, swoją wieloletnią miłością. W 1846 przeniósł się do Lwowa i zamieszkał w dworku na Chorążczyźnie. Lata 1850 -1855 spędził z rodziną w Paryżu.

Fredro hrabia i ziemianin - skutecznie gospodarował odziedziczonym majątkiem, przynoszącym zresztą spore profity. Fredro pisarz - tworzył niezliczone komedie, farsy i wodewile. Był jeszcze jeden Fredro - ten, który do starości brał aktywny udział w życiu społecznym, pełniąc różne funkcje w krajowych i lokalnych instytucjach. Po 1831 działał jako przedstawiciel ziemiaństwa w galicyjskim Sejmie Stanowym, należał do Towarzystwa Przyjaciół Nauk, w czasie Wiosny Ludów - do Lwowskiej Rady Narodowej. Od 1861 był posłem do Sejmu Krajowego, a od 1873 - członkiem Akademii Umiejętności. Pochowany został w rodzinnej krypcie kościoła w Rudkach w okolicach Lwowa.

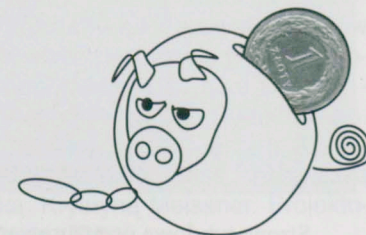
W pamiętnikarskich wspomnieniach z lat młodości i dzieciństwa *Trzy po trzy* pisze Fredro, że układać dramaty i poezję zaczął już w wieku kilku lat. Jego młodzieńcze wierszyki, dość obsceniczne, krążyły po Galicji w odpisach. Część z nich wydrukowano w 1990, z rysunkami Szymona Kobylińskiego, pod znamienym tytułem *Sztuka obłapiania*. Pierwsza komedia Fredry - *Intryga na prędcie* (po przeróbkach nazwana *Nowy Don Kichot czyli sto szaleństw*) trafiła do teatru lwowskiego w 1817. Potem w Warszawie miał swoją premierę *Pan Geldhab* (1821), a lwowski teatr niemal rok po roku wystawiał najbardziej do dzisiaj znane jego komedie, m.in. *Męża i żonę* (1822), *Cudzoziemszczyznę* (1824), *Damy i Huzary* (1825), *Pana Jowialskiego* (1832), *Zemstę* (1833), *Śluby panieńskie czyli Magnetyzm serca* (1833), *Dożywocie* (1835).

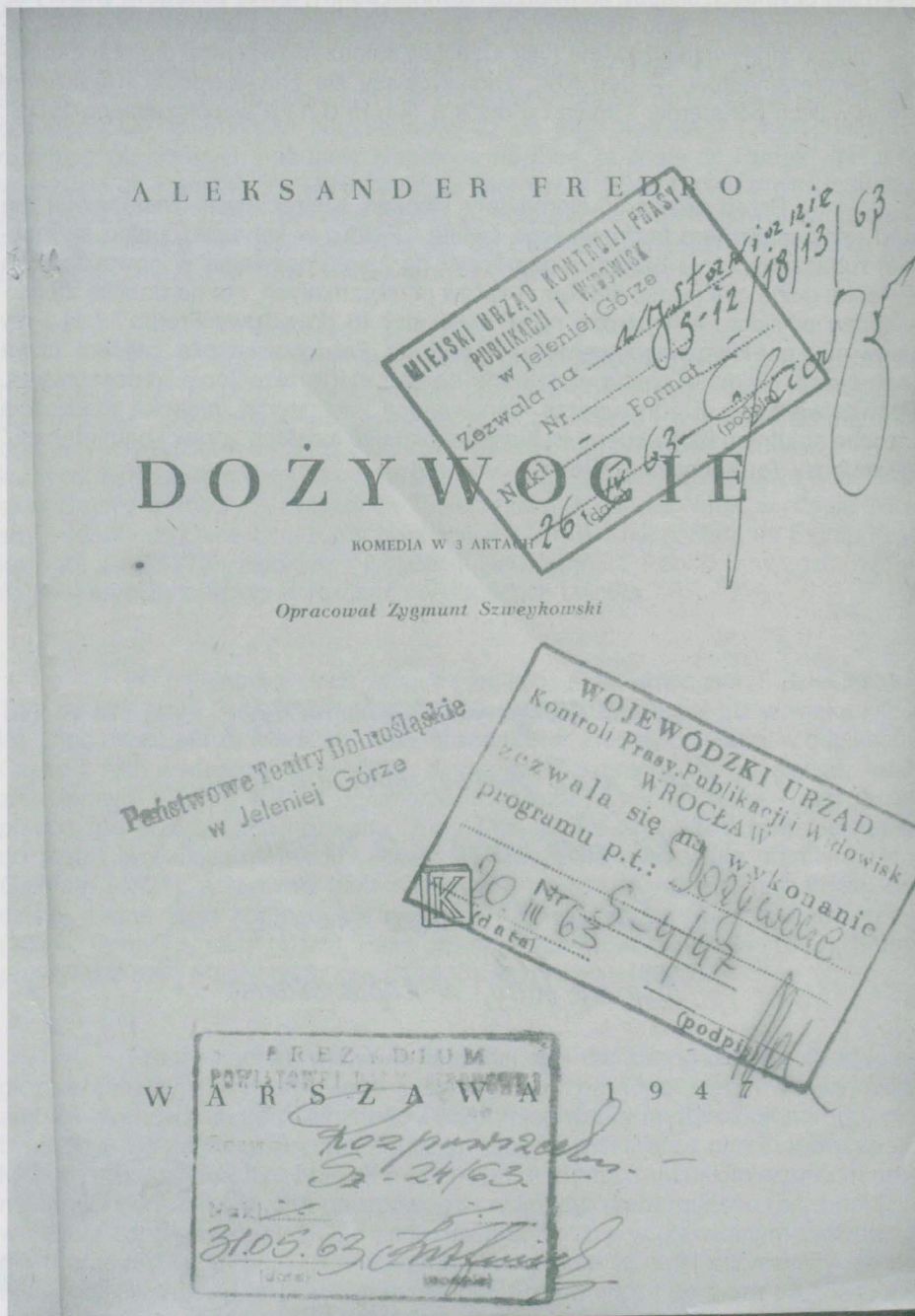
Fredrę kochali widzowie teatralni, ale dla zaangażowanych ideologicznie pisarzy i krytyków jego pisarstwo, pozbawione idei rewolucyjnych, ambicji wychowania patriotycznego i rozpamiętywania martyrologii narodu, nie było łatwe do zaakceptowania. Seweryn Goszczyński, a za nim inni ówczesni krytycy zarzucali Fredrze hołdowanie obcym modom i francuskim wzorcom dramatopisarskim, brak ducha narodowego i w końcu niemoralność (np. pobłażliwość dla zdrady małżeńskiej, manifestowana choćby w pierwotnym zakończeniu komedii *Mąż i żona*). Nie wiadomo, jak dalece te ataki przyczyniły się do trwającej kilkanaście lat przerwy w pisaniu. Fredro wrócił do pióra po 1854, ale pisał już tylko do szuflady. Jego późne utwory - z których większość jest dzisiaj zapomniana - zaczęto wydawać dopiero po jego śmierci.

Komedie Fredry pełne są postaci typowych, znanych już dramaturgom starożytności: skąpcy, lichwiarze, niewinne panny, łowcy posagów, choleryczni starcy, przebiegli albo gamoniowaci służący. Ale pisarz nadał im niepowtarzalne, mocno zindywidualizowane rysy. Czesław Miłosz nazwał jego dramaty „komedią temperamentów.” A Jan Kott, zachwycający się zmysłowością i realizmem fredrowskich bohaterów - „małą l u d z k ą k o m e d i ą współczesnego życia”.

Przed blisko 50-cioma laty Bohdan Korzeniewski zastanawiał się nad uniwersalizmem fredrowskiego świata. „Fredro w kontuszu, pełen sarmackiej rubasznosci, nie bardzo może liczyć na zainteresowanie w nowoczesnym świecie, gdzie ciekawość dla form i spraw przebrzmiałych, i to na dobitkę złego - - spraw polskich, jest bardzo nikła. Tylko czy to prawdziwy Fredro? (...) Przy usuwaniu patriotycznego werniksu z portretu Fredry wystąpiła całkiem nowa jego twarz. Najmniej chyba nadaje się do niej utarte określenie >>pocziwy<<. Prawdziwa twarz Fredry uderza olśniewającą inteligencją, głęboką mądrością i trochę smutnym uśmiechem, kwitującym błahość ludzkich spraw i namiętności.” (Pamiętnik Teatralny, nr 2/1958)

*Tu z osoby zaszczyt marny;  
Czym waśc jesteś, nikt nie pyta,  
Co masz wasze - to pytanie.  
Kto ma dużo, dużo chwyta,  
Kto ma mało, w kacie stanie.*





Strona tytułowa ocenzonego egzemplarza *Dożywocia*, wydane w 1947 i wystawianego w Teatrze Jeleniogórskim w 1963 roku.

**Andrzej Sadowski** (ur.1958) - reżyser, scenograf, aktor, dramaturg, absolwent PWST w Krakowie. Współzałożyciel - wraz z Katarzyną Deszcz - słynnego krakowskiego Teatru Mandala (1982), w którym realizował najróżniejsze projekty: spektakle, warsztaty, akcje uliczne. W Mandali współtworzył przedstawienia oparte na tekstach Gogola, Czechowa, Schulza, Singera, Calderona, Handkego, Yeatsa, prezentowane na wielu prestiżowych festiwalach. Od lat osiemdziesiątych reżyseruje i prowadzi zajęcia warsztatowe w Polsce i za granicą, od Niemiec przez Włochy, Francję, Portugalię, Wielką Brytanię, aż po Rosję i kraje byłej Jugosławii. Prowadzi seminaria i projekty artystyczne na uczelniach teatralnych, m.in. w Dartington College of Arts i The Royal School of Speech & Drama w Anglii, Academia de Musica & Artes Espectaculo w Portugalii. W latach 1997-99 był członkiem Akademii Teatralnej przy Radzie Europy. Współpracuje też regularnie z teatrami repertuarowymi. Tworzył scenografię m.in. do *Iwony, księżniczki Burgunda* (Scarlet Theatre w Londynie, 1997 i Teatr im. Mickiewicza w Częstochowie, 2004), *Chicago* (Teatr Muzyczny w Gliwicach, 2000), *Innych rozkoszy* wg. Pilcha (Těšínské Divadlo w Czeskim Cieszynie, 2005). W roku 2000 w Teatrze Narodowym w Portugalii wystawił *Płatonowa*, w Teatrze Polskim w Szczecinie reżyserował *Szkołę żon Moliera* (2002), a w Teatrze im. A. Mickiewicza w Częstochowie wystawił *Odyseję 2* we własnej adaptacji i scenografii, odtwarzając też rolę Odysa (2005) i *Skrzynecką bez pudła* wg. Wiesława Dymnego (2004). To ostatnie przedstawienie zebrało wiele nagród, m.in. na Festiwalu Prapremier w Bydgoszczy, na Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość Przedstawiona” w Zabrze, na szczecińskim festiwalu „Kontrapunkt”, na Międzynarodowym Festiwalu Komedii „Talia” w Tarnowie (Grand Prix).

\*\*\*

**Anna Sekuła** - scenograf. Absolwentka Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej (1974) oraz Studium Scenografii ASP w Krakowie (1977). Przez z górą 20 lat (do 1999) związana była z krakowskim Teatrem im. Słowackiego. Współpracuje także ze Starym Teatrem, Teatrem Ludowym i Teatrem Bagatela w Krakowie, Teatrem Polskim w Warszawie, Teatrem Polskim i Współczesnym we Wrocławiu, teatrami w Gdańsku, Opolu, Rzeszowie, Toruniu, Zielonej Górze, Zabrzu, Katowicach. Wybrane realizacje: *Opowieści Lasku Wiedeńskiego*, *Niebezpieczne związki*, *Nie-Boska komedia*, *Czerwone nosy*, *Cyd*, *Trędowata*, *Moralność pani Dulskiej*, *Królowa śniegu* - w reż. Włodzimierza Nurkowskiego; *Juliusz Cezar*, *Żabusia* - w reż. Jerzego Golińskiego; *Pan Jowialski* - w reż. Kazimierza Dejmka, *Kupiec wenecki* - w reż. Tadeusza Minca; *Wesele Canettiego* - w reż. Bogdana Hussakowskiego; *Obóz wszystkich świętych* - w reż. Mikołaja Grabowskiego; *Opowieści gargantuiczne* (nagroda za kostiumy na Festiwalu Teatrów Ogródkowych w Warszawie 1995r.), *Uzdrowiciel* - w reż. Katarzyny Deszcz; *Dożywocie*, *Tajemniczy ogród* - w reż. Tomasza Obarę, *Moralność pani Dulskiej* - w reż. Tomasza Zygadło; *Mizantrop*, *Opera za trzy grosze* - w reż. Rudolfa Ziolo. Współpracowała z najważniejszymi postaciami polskiej sceny: Jerzym Krasowskim, Krystyną Skuszanką, Markiem Fiedorem, Barbarą Sass, Agnieszką Glińską, Wojciechem Młynarskim, Martą Stebnicką, Krystyną Meissner. Projektowała scenografię do oper, operetek i spektakli Teatru TV.

W Jeleniej Górze pracowała nad *Hamletem* w reżyserii Marka Oliwy (1985). Jej projekty dwukrotnie nagradzono na Opolskich Konfrontacjach Teatralnych: w 1998 za scenografię i kostiumy do *Pana Jowialskiego* w reż. Krzysztofa Orzechowskiego z Teatru Ludowego w Nowej Hucie, w 2005 za scenografię do *Ślubu* Gombrowicza w reż. Nuganen Elmo z Teatru im. Wilama Horzycy w Toruniu.

\*\*\*

**Krzysztof Suchodolski** (ur. 1953) - muzyk, kompozytor, absolwent krakowskiej Akademii Muzycznej w klasie wiolonczeli (1977). Skomponował muzykę do ponad 200 filmów i reportaży telewizyjnych. W 1987 wydał płytę *Suhi*, w przygotowaniu - kolejne: autorska *Qumba* i *verso la pace* - nagrania muzyki baletowej. Należy do Stowarzyszenia Artystycznego *Muzyka Centrum*, gra z wieloma wykonawcami muzyki współczesnej. Od lat osiemdziesiątych pisze muzykę dla teatru. Pracował w teatrach w Toruniu, Olsztynie, Katowicach, Radomiu, Opolu, Częstochowie, Dramatycznym w Warszawie, Współczesnym we Wrocławiu. Najmocniej związany jest z teatrami krakowskimi, zarówno reperturowymi (Teatr Stary, Teatr im. Słowackiego, Teatr Ludowy, Groteska), jak i niezależnymi (Mandala, Teatr STU). Komponował muzykę m.in. do spektakli: *Święta Joanna*, *Ferdydurke* - w reż. Waldemara Śmigasiewicza; *Rewizor*, *Obóz wszystkich świętych* - w reż. Mikołaja Grabowskiego; *Top Girls*, *Tu jest potwór*, *Uzdrowiciel*, *Królowa piękności* z *Leenane*, *Kibel*, *Księga rajszych przygód*, *Przekłady*, *Na zachód od Shannon*, *Igraszki z diabłem*, *Wieczór Trzech Króli* - w reż. Katarzyny Deszcz; *Parzyści*, *Po deszczu*, *Noże w kurach* - w reż. Bogdana Toszy. Pracował też dla Teatru TV, m.in. przy przedstawieniach: *Śmierć Woody'ego Allena*, *Papierowe kwiaty* Eгона Wolffa, *Zwierzoczkoupiór* Tadeusza Konwickiego, *Teatr Niekonsekwencji* wg Tadeusza Różewicza.

Dyrektor ds. technicznych: Ryszard Pałac

Akustyk: Waldemar Soboń

Elektrycy: Robert Walendziuk, Emil Pokuta

Brygadzista sceny: Rafał Hiller

Pracownia malarska: Ewa Chorążyczewska

Pracownia stolarska: Zenon Datkun

Pracownia krawiecka: Elżbieta Wójcik

Pracownia fryzjerska: Małgorzata Spanier

Garderobiane: Renata Hanusz, Grażyna Dutkiewicz

Rekwizytorzy: Stanisław Nowosielski, Łukasz Dudek



Culture 2000



Teatr Jeleniogórski jest uczestnikiem  
Magic Net - Międzynarodowego Programu Teatralnego  
finansowanego przez Unię Europejską

Ministerstwo Kultury program  
"Promocja Twórczości"



Miasto



Jelenia Góra

Sponsor:



Patronat medialny:



W programie wykorzystano zdjęcie i rysunek Anny Semrau: fotomind@wp.pl  
oraz materiały archiwalne Teatru Jeleniogórskiego  
Skład: Mirosław Kisiołek - Mik-Art - menuet@virgo.com.pl  
Redakcja: Joanna Wichowska